

Sygn. akt **II AKzw 2928/22**

POSTANOWIENIE

dnia 10 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSA Aleksander Sikora**

Protokolant: Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Marty Irzyńskiej

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **D. S. (S.)**

zażalenia złożonego przez skazanego i jego obrońcę

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 22 listopada 2022 roku, sygn. akt V Kow 1853/22/pr,

w przedmiocie odmowy udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Rybniku do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zażalenie skazanego okazało się zasadne, a jego rozpoznanie poskutkowało uchyleniem zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie wymaga uzupełnienia i ponownej analizy.

Sąd Okręgowy wydając zaskarżone postanowienie oparł się na opiniach o stanie zdrowia skazanego, wystawionej przez Kierownika Ambulatorium Zakładu Karnego w J., z dnia 8 września 2022 r. oraz z 21 listopada 2022 r. z których wynikało, że skazany jest w trakcie diagnostyki, jest konsultowany urologicznie, przeprowadzane są wobec niego badania diagnostyczne, jest zaopatrzony farmakologicznie i znajduje się pod opieką lekarską. Sąd uznał zarazem, że nie doszło do nagłego pogorszenia stanu zdrowia skazanego, co podważałoby zasadność jego przebywania w zakładzie karnym, zaś dyrektor jednostki w każdym czasie może wystąpić o udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary, biorąc pod uwagę stanowisko służby medycznej zakładu karnego. Sąd uznał zatem, że skazany może być leczony w warunkach więziennej służby zdrowia.

Powyższe ustalenie uznać jednak należy za dowolne. Zauważyć bowiem należy, że z zalegających w aktach opinii Kierownika Ambulatorium Zakładu Karnego nie wynikało, czy skazany może być skutecznie leczony w warunkach zakładu karnego, a jedynie to, że wciąż znajduje się w trakcie diagnostyki. Fakt, że wobec skazanego prowadzone są w warunkach Zakładu Karnego procedury medyczne, nie jest równoznaczny przecież z tym, że przebywanie skazanego w zakładzie karnym nie zagraża jego życiu lub zdrowiu.

Stwierdzić zatem należało, że Sąd Okręgowy nie dokonał w istocie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych, uprawniających do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie udzielenia skazanemu przerwy w karze, orzekając

w oparciu o niekompletny materiał dowodowy. Podkreślić bowiem należy, że podstawę wszelkich rozstrzygnięć sądowych powinny stanowić prawidłowe ustalenia faktyczne (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.).

Wskazania jednocześnie wymaga, że instytucja przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, o której mowa w art. 153 k.k.w., może mieć charakter fakultatywny (§2), bądź charakter obligatoryjny (§1). Jeśli chodzi o względy zdrowotne, przepis art. 153 § 1 k.k.w. odsyła do art. 150 § 1 k.k.w. Oznacza to, że przesłanką przerwy w karze pozbawienia wolności jest niemożność wykonywania tej kary z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby w warunkach izolacji (włączając hospitalizację w wyspecjalizowanych jednostkach więziennej służby zdrowia), gdy przebywanie w nich zagraża życiu i zdrowiu skazanego (zob. postanowienie SA w Krakowie z 30 lipca 2020 r., II AKZw 565/20, KZS 2020, nr 12, poz. 34). Podstawą udzielenia przerwy w karze ze względów zdrowotnych jest więc ustalenie, że dalszy pobyt osoby skazanej w zakładzie karnym może zagrażać jej życiu lub spowodować dla jej zdrowia poważne niebezpieczeństwo, przy czym takie zagrożenie może nieść ze sobą sama izolacja i związane z nią rygory, bądź brak właściwego leczenia, gdy równocześnie można prowadzić takie leczenie w warunkach wolnościowych. Jeżeli taka sytuacja zachodzi, sąd – stosownie do treści art. 153 § 1 k.k.w. – zobligowany jest przerwy udzielić.

Jako, że ustawa nakłada na sąd obowiązek udzielenia przerwy, w przypadku art. 153 § 1 k.k.w., sąd winien zatem dochować należytej staranności w ustalaniu, czy owa przesłanka została w przypadku skazanego spełniona. Sąd Okręgowy natomiast, cedując powyższy obowiązek na Dyrektora Zakładu Karnego, swoim obowiązkom w tym zakresie niewątpliwie uchybił.

Sąd Apelacyjny stoi bowiem na stanowisku, że skoro opinie Kierownika Ambulatorium Zakładu Karnego nie rozstrzygały kluczowej dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie kwestii, sąd I instancji winien był powołać biegłego sądowego, mającego wiedzę specjalną z zakresu medycyny, w szczególności zaś z urologii, w zakresie ustalenia czy skazany cierpi na chorobę zagrażającą jego życiu, czy zachodzą przeciwwskazania do odbywania przez niego kary w jednostce penitencjarnej, czy też brak jest przeszkód do przebywania w izolacji i czy może być skutecznie leczony w ramach odbywania kary. Tymczasem sąd I instancji nie zasięgnął wiedzy biegłego sądowego, mimo że dokonanie ustaleń w tym zakresie wymaga wiadomości specjalnych, wobec czego nie sposób jest aktualnie przyjąć, czy skazany nie cierpi na chorobę, która może zagrażać jego życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo w przypadku jego pozostawania w jednostce penitencjarnej. Czynność ta uzasadniona jest w niniejszej sprawie tym bardziej, że skazany nie tylko wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, ale również uprawdopodobnił swoje twierdzenia przedkładając opinię biegłego wydaną w innej sprawie, z której wynika, że przebywanie w warunkach zakładu karnego może zagrażać jego życiu i zdrowiu.

Mając na uwadze specyfikę postępowania wykonawczego, a także konieczność zapewnienia skazanemu należytych gwarancji procesowych, zasadnym stało się wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, o czym orzeczono jak w części dyspozytywnej. Kwestia udzielenia skazanemu przerwy w karze pozostaje nadal kwestią otwartą, zaś wydanie decyzji merytorycznej wymaga uzupełnienia materiału dowodowego i definitywnego przesądzenia kwestii, czy spełnione zostały przesłanki z art. 153 § 1 k.k.w.

Prowadząc ponownie postępowanie Sąd Okręgowy uwzględni uwagi zawarte w niniejszym postanowieniu, a w szczególności poczyni ustalenia w zakresie stanu zdrowia skazanego, relewantne z punktu widzenia art. 153 § 1 k.k.w. w zw. z art. 150 § 1 k.k.w.

w oparciu o dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty, z zachowaniem wymagań wskazanych przez unormowanie przewidziane w art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

Z naprowadzonych względów orzeczono jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

1. O treści postanowienia powiadomić skazanego,
2. akta sprawy odesłać.

Katowice, dnia 10 stycznia 2022 roku.